

המשך לפרשת: בא.

הוא ממנה, לקראת אובדנו. מישוהו יכול להבין זאת? רואה את הים נבקע בנס - ונכנס לתוכו... מי יבין זאת?

כן, אנחנו יכולים לספק את התשובה. אין בכך כל פלא, פרעה היה אנושי מאוד בהתנהגותו זו. פרעה - כותב רבינו הרמב"ם ז"ל - הוא סמל ליצר הרע. כלומר, לאדם שיצרו הרע שולט בו. ומהו כוחו של יצר הרע? להדחיק את ידיעותיו של האדם. להפריד בין המוח ללב. מה שאני יודע - ישאר במוחי. והלב ימשיך בשלו, ברצונותיו ובתאוותיו. זהו המסר שבדברי הספורנו שהבאנו: לא ידעתי את ה', וגם אם אדע - זה לא ישפיע על מעשי, וגם את ישראל לא אשלה. לדעת שה' שליט יחיד בעולמו, ולהתנהג כאילו אני השליט הבלעדי. לדעת שעומדת לנחות מכה איומה, ולהשכיח את הידיעה. להתעלם ממנה, וללכת לישון...

כמה זה אנושי. וכמה זה נוגע לפתע גם אלינו. כי אם פרעה מסמל את היצר הרע, הרי גם בנו מקנן פרעונון קטן. והוא מנסה להפיל אותנו ברישתו, להקים חייץ בין הידיעות - ובין המעשים.

לדוגמה, דוגמה קטנה: אם מקבלים מתנה, יש לומר תודה? ודאי. לא נהיה כפויי טובה. ואת התודה, יש לומר מכל הלב? ודאי. במילים ברורות. להתכוון לכל מלה. אין ספק בכך.

הקדוש ברוך הוא נותן לנו את האוכל? ללא ספק: "הוא אל זן ומפרנס לכל, ושולחנו ערוך לכל".

ויש לומר לו תודה, ברכת המזון - הרי כבר אמרנו.

אז מברכים מכל הלב, בשפה ברורה ובנעימה? המ, קשה לומר...

יודעים הכל, אבל כשזה בא לביצוע...

אז אולי, בנוסף ליציאת מצרים, נחלץ גם אנו - מפרעה... ? ! ...

שיחת מוסר שנאמרה בהיכל ישיבת "חכמה ומוסר" ע"י מורנו ראש הישיבה והכולל.

<div></div>	<div></div>
השיחה נאמרה בהקשר לספר "שערי תשובה".	
שער ג פרק: נה.	

כשאדם מדבר, יודעים לאיזה גבול הוא התכוון. **לדוגמא**, כשהוא רוצה לומר שהוא לא גאון עולם, אז כשהוא מתבטא בדבורו, מבינים אותו. אבל ברגע שהוא עושה עיקום ע"יי האף, לא יודעים אם הוא התכוון לעשות לו ביטול גמור כחרס הנשבר, או שהתכוון לומר לו, יש לך טעות במה שאמרו לך, הוא לא כל כך הרבה גאון, הוא התכוון רק למעט קצת מערכו.

ע"יי תנועת האף לא יודעים מה כוונתו, יוצא א"כ, שזו עוולה גדולה לעקם אף. ולאז דווקא ע"יי תנועת האף, אפילו ע"יי תנועת היד או הפנים, כי החבר לא יודע שכשעושים לו סימנים עד לאיפה התכוונו, האם לגמרי, או רק קצת.

אם שואלים אותו על משהו לתועלת והוא עונה ברמז הוא חושב לעצמו שהוא 'צדיק' בכך שהוא 'שתקן', שהוא חוסך בדבורו... דבר כזה ודאי וודאי שהיה ראוי להרחיב ולדבר בו, כדי להבין עד היכן הדברים מגיעים... לדוגמא, שואלים אותו: "האם היהודי הזה הוא אדם מהימן", הוא עונה: "אה..." ע"פ התשובה הזאת, השואל חושב לעצמו אולי היהודי הזה הוא אפילו גנב... מי יודע!...

בכמה בשידוכים נמצאו הבחורים

חולי נפש, או הבנות חולות נפש, או חולים בכל מיני מחלות, או מידות מושחתות ורעות, ואעפ"כ אף אחד לא אמר מילה, כאילו הכל חלק והכל בסדר, זה בטח עוולה! זו השחתה! כמעט ולא נשאר על מה להרים את הטלפון, כמעט לחינם, אא"כ יש לך אדם שהוא מקורב אליך שהוא חפץ בטובתך, שהוא מוכן לעמוד על האמת, או אנשים בודדים כמו המשגיח שיחיה, שהם אנשים רציניים שאף אם העולם יתהפך הם לא מוכנים לדבר שטויות.

אבל ישנם לצערי, ראשי ישיבות ששופכים שבחים על כל אחד, יהיה מה שיהיה, אם הם לא ידברו כך, לא יבואו בחורים ללמוד בישיבה. בכדי שהתלמיד ידע, שכשיבוא היום של השידוכים שלו, הראש ישיבה יריץ אותו יותר מהר ממה שהוא מסוגל לרוץ, זה אצלו כאילו תנאי עם הראש ישיבה, אם הבחור ישמע שהראש ישיבה לא מריץ אותו בשידוכים, אף שלא כדין ושלא כדת, הוא יעדיף ללכת ללמוד בישיבה הרבה יותר גרועה מפני שיש שם ראש ישיבה שקרו, העיקר שזה הולך לגבי השידוכים...

<p>^{בס"ד} מצא את המסתתר</p>									
לפרשת	וארא								
<p>ללא פוסים</p>									
מצא 18 מילים בלבד בתפזורת. במאוזן, במאונך ובאלכסון.	מצא מימרה מסתרת .								
י	ק	כ	כ	א	ש	ר	כ	ג	
ר	י	צ	א	ה	כ	ק	פ	ל	
ת	ג	כ	מ	ב	ט	נ	ב	א	
ס	ב	א	מ	ו	כ	ב	ד	י	
נ	ע	ר	ו	מ	ש	ג	נ	ז	
ו	ע	י	ש	ו	ב	י	י	ע	
ר	ה	נ	ל	ל	כ	ת	מ	ג	
צ	ר	ש	כ	ש	ב	א	ע	ב	
ח	ה	ו	מ	א	ו	מ	ה	ה	
נ	צ	ד	ל	א	ד	כ	ת	ש	
ו	י	ש	א	ח	ו	ר	ו	ר	
ש	ח	ה	ד	ב	ע	מ	ל	ו	
ח	ר	ש	י	ל	כ	י	ב	מ	
נ	ק	ר	ב	י	ד	ו	ס	ר	
ד	כ	ג	ד	ת	ק	א	נ	מ	
ז	ב	נ	פ	צ	ל	א	ד	ע	

כנען	אהרן	מושי
סבלות	משה	קרח
עבדה	נחשון	יצהר
מורשה	עמינדב	זכרי
חצרון	סתרי	כרמי
רוח	עזיאל	נפג
נאקת	אלצפן	עמרם

האם מצאת את המשפט:

קהלת פרק ה

מאת : כאשר יצא מבטן אמו ערום ישוב ללכת כשבא ומאומה לא ישא בעמלו שילך בידו :

<div></div>	<div></div>
<p>^{בס"ד} <i>אסונין חאפואת אסלות</i>: קח פסק זמן...</p> <p>הבוקר/ צהרים/ערב ?</p> <p><i>א סאת אפוא?</i></p> <p>^{בישיבת 'חכמה ומוסר' שכונת בנה ביתר רח' התאנז 2 רכסים.}</p> <p>^{בנשיאות הרב"ג אברהם טוויל הכהן שליט"א ראש הישיבה.}</p> <p>לפרטים : הרב נתנאל ירב, טל': 7124735 - 052 .</p> <p><i>* ספנות האירוח איוצרות רק לריווקיט.</i></p> <p>^{בימי שני מדי שבוע מתקיים שיעור מפי ראש הישיבה שליט"א בשעה 19:45 בבית הכנסת הלבן ברח' אברבנל, בקריית חיים מערבית.}</p> <p>בכל יום שני בשעה 20:15 מתקיים שיעור תורה בביהכ"ס "נצר יעקב" ברח' טרניוובסקי 9, קריית בנימין קריית אתא. ע"י אחד מרבני הישיבה.</p>	

כיצד צעד? הגאון רבי יוסף סעיד זצ"ל

לפני כמאה וחמישים שנה נשלח רבי יעקב ספיר ז"ל להודו, כדי לאסוף כספים לבניית "חורבת רבי יהודה החסיד" בירושלים. התפוכות שונות הביאוהו לתימן, בה פגש ברבה של גרות, ובספרו "אבן ספיר" כתב רשמיו: "הרב הזה, מארי יוסף בן סעיד יצ"ו, מלא תורה יראה וחכמה רוח דעת, בקי במקרא וביאוריו עד להפליא, בקי בתלמוד, ברמב"ם ועד לאחרונים כאחד המורים הגדולים בארצותינו, וידיו רב לו בחכמת הקבלה בשינון גדול, הזוהר וכתבי האר"י ז"ל למודים על לשונו בעליל, כל עמוד ועמוד, וכח זכרונו רב מאוד. מחבר חיבורים בקבלה, ומפליא לעשות גם בקבלה מעשית, ויד לו גם בסגולות ורפואות וקמעות וגורלות, עד כי הגויים באים לשאול בעצתו ולדרוש ממנו רפואות וסגולות וגורלות, ויצא שמו בכל הארץ וגדול גם בעיני השרים ועבדי המלך. ועל כל אלה גדלה ענוותו ואהבת בני אדם בפנים שוחקות, דיבורו נאה ודברי תורה וחכמה שלובים בכל דבריו, והוא כבן ארבעים שנה".

ויוספר, שבמרכז השוק של גרווח עמד עץ ענף, שהסוחרים פרשו מרכולתם תחתיו ליהנות מצילו. הגיע רוכל יהודי ושטח מרכולתו. בא רוכל מוסלמי, ודרש שיפנה מקומו. סירב היהודי, והנכרי סטר על לחיו וגרשו בכח הזרוע. הלך הרוכל, בוכה, ופגש בגאון רבי שלום תנעמי זצ"ל, רבה של מוצמר, כשהוא הולך עם הגאון רבי יוסף סעיד רב המקום. שאלו רבי שלום לסיבת בכיו, וסח לפניהם כיצד נעשק מקומו. אמר רבי שלום: "הסר דאגה מלבך - הנה רב המקום עימנו, ומצודתו פרושה על כל הנעשה בעיר!"

כעבור שעה קלה הגיח לשוק נחש ענק וחלל עקלתון בין הדוכנים והסחורות, הגיע לעץ והכל התבוננו בו בקיפאון כאילו אחזם השיתוק. כך עצמו סביב אותו ערבי, וחנקו למוות!

הלכות: ברכת 'הגומל'

א. פתיחה לדיני ברכת 'הגומל'

סעי א', שו"ע: ארבעה צריכים להודות וכו'. הנה, בתחילת סימן זה יש לציין את דברי השו"ע בשני הסעיפים האחרונים של סימן זה, והוא שיש בענין ברכת הגומל הבדל בין מנהג אשכנז למנהג ספרד, והוא בשתי ענינים:

א. למנהג אשכנז אין מברכים ברכת הגומל אלא אם כן הסכנה שכחה ומצויה, ולמנהג ספרד מברכים כל שיש איזה חשש סכנה אפילו סכנה רחוקה.

ב. למנהג האשכנזים מברכין הגומל כל שהיה במקום או בזמן סכנה, ואפילו אינו מארבעה דברים אמורים בפסוק (ים, מדבר, חולה, חבוש) אלא בכל סכנה שהיא, ולמנהג הספרדים אין מברכים הגומל אלא בארבעה הדברים בלבד, אבל בשאר מיני סכנות שהיה בהם האדם וניצול אין מברכין הגומל, ולא נתקן בהם אלא ברכת הנס 'שעשה לי נס במקום הזה' (וכפי פרטי הדינים המבוארים לעיל סי' ר"ח אות י').

וחילוקי מנהגים אלו ליוו אותנו לכל אורך סימן זה. ובהדגשה על התמורות שהתחוללו באורח חיינו בזרות האחרונים וביניהם גם נשתנה לגמרי דרכי התעבורה מעיר לעיר וממדינה למדינה שבהרבה מהמקרים נעשה כהיום בלי חשש סכנה כלל ואף שעוברים דרך מדבריות ויערות וכו', וכן השינויים לענין החבוש בבית האסורים שבימינו בהרבה מן המדינות וברבים מן המקרים אין כלל חשש סכנת חיים.

וכבר כתבנו (בריש סי' ר"ח) שברכת הגומל אינה חיובית אלא רשות הוא, ומכל מקום מה שרבים מקילין בברכה זו אינו נכון הוא, כיון שהוא מדינא דגמי ונלמד מהמקרא בודאי אין להקל.

וכתב בשו"ע הרב (מהדו"ב סי' א' סעי' ט') "ואם יודע שנתחייב באיזה קרבן כגון וכו' תודה לארבעה הצריכים להודות, יאמר פרשת הקרבן מיד שנתחייב בו, ויאמר ביום שהוא זמן הקרבתם ולא בלילה, אבל אין צריך לומר מעומד כמו הכהן שהיה עובד מעומד, מאחר שהוא איננו הכהן העובד, אלא שבקריאתו מעלה עליו הכתוב כאילו הקריב לו הכהן", עכ"ל.

ב. הפלגות קצרות בים, לשם טיול ודייג סמוך לחוף, הפלגה בנהרות גדולות

שם: יורדי הים. ובביה"ל (ד"ה יורדי) דן לענין המפליג בספינה או בדוברה בנהרות הגדולים ותולה במחלוקת מנהג ספרד ואשכנז (הנ"ל אות א') למנהג ספרד יברכו ולמנהג אשכנז לא יברכו, ויש הכותבים שבזמניהם שהיו מפליגים באניות מפרש היה איזה ענין של סכנה גם בנהרות הגדולים, אבל בזמננו שמפליגים באניות קיטור וכדו' ואין שכיח כלל הזיקא, אף למנהג ספרד אין לברך על הפלגה בנהר ובימות קטנות (כים כנרת וכדו'), וגם בהפלגה בים סמוך לחוף דרך טיול וכדו' אין לברך אלא אם כן נכנס לעומק הים במהלך נסיעה של שעה וחומש, ולמנהג אשכנז גם בנסיעה לעומק הים במהלך נסיעה של שעה וחומש אין לברך אא"כ הפליג לעומק הים למשך איזה ימים שאז הרי הוא בכלל 'יורדי הים', או שנקלעו לסערה והיו בסכנה שאז מברכים בכל ענין.

והנוסע במנהרות הכרויות מתחת לים, אפילו מרחק רב, אין מברך הגומל למנהג אשכנז.

ג. הנוסעים ברכנם או ברכבת ממדינה למדינה דרך מדבריות

שם: והולכי מדבריות, וגם בזה יש הכותבים שבזמננו שהדרכים סלולות היטב ואין כל חשש סכנה שמא יאבדו ההולכים את דרכם, וכן ברוב המקומות אין חשש כלל של ליסטים וחיות רעות בדרך, למנהג אשכנז אין לברך הגומל כשנוסעים מעיר לעיר וממדינה למדינה אף שעוברים דרך מדבריות ויערות, אא"כ נקלעו למצב של סכנה, או באותן מדינות שאינן מפותחות שיש בהם חשש ליסטים וחיות רעות, למנהג ספרד בכל ענין מברכים הגומל.

^[1] ההמשך יובא בעוד כשבועיים א"ה